

Stanovisko školitele doktoranda k disertační práci

Jméno a příjmení studenta	Mgr. Jana Bébarová
Studijní program	Výtvarná umění
Obor	Multimédia a design
Název disertační práce	Filmový autor Miro Remo
Školitel	doc. Mgr. MgA. Jan Gogola ml.

Veřejný diskurz, v našem případě kulturně-umělecký, je do značné míry založen nikoliv na samotném významu díla určitého autora, nýbrž na mediálně účelových zkratkách, které se projevují akcentováním generací, hnutí, manifestů, politických či třeba biografických kontextů. Z dějin i současnosti umění známe mnoho případů vytěsňování solitérů různého druhu. Důležitost doktorandské práce Jany Bébarové proto spatřuji už v samotné volbě tématu, kterým je tvorba slovenského filmaře Mira Rema. Jeho filmům doposud nebyla věnována teoreticky ucelenější pozornost navzdory tomu, že řada Remových často festivalových titulů dlouhodobě vyvolává diskuse až konflikty přesahující výhradně kinematografický rámec. Jedná se přitom o tematicky i formálně různorodé snímky analytické povahy, v jejichž rámci Remo atakuje hranice společenských konvencí a to včetně těch z oblasti vyšší či etablované kultury. A dané fenomény pak zpřítomňuje se situační přímočarostí a zároveň je zasazuje do širších souvislostí.

To také vyplývá z textu Jany Bébarové přesvědčivému díky jejímu dlouhodobému zkoumání Removy filmografie, obsáhlým rešeršim a díky tomu, že její psaní osciluje mezi zevrubnou kompilací filmově kritické a společenské debaty nad Removými filmy na jedné straně a mezi autorčinou reflexí typických i proměňujících se autorských postupů Rema na straně druhé. Bébarová v průběhu psaní zúročila svojí dlouhodobou bohatou zkušenost, co se publikačních, festivalových, pedagogických a distribučních aktivit týče. Je si dobře vědomá toho, že kinematografie je nejen autorská, ale také v širším kulturně-sociálním slova smyslu mocenská kategorie. Rovněž prostřednictvím srovnávacích analýz s tematicky příbuznými díly dalších autorů se Bébarové daří pojmut Rema jako autorskou osobnost s osobitým přístupem k filmu a společenským otázkám. Vhled do tvůrčího i producentského zázemí Removy filmařiny, dokonce i té nerealizované, je pak umocněn řadou rozsáhlých rozhovorů s jeho spolupracovníky i s ním samotným a to o tom, co, jak a proč vlastně filmuje.

Také v souvislosti s opodstatněným záměrem Bébarové tuto práci posléze publikovat, se zmíním rovněž o rezervách textu, na nichž by bylo žádoucí ještě zapracovat:

-posílit reflexi samotné autorky ve vztahu k tvorbě Rema a k mediálně-veřejným postojům, které vyvolaly. Bébarová nechává v důmyslně pospojovaném, až jakoby filmově „stříhaném“, textu prostor desítkám lidí z různých kontextů a nevyhýbá se ani těm vůči Removi kritickým. I vzhledem ke kinematografické a společenské důležitosti daných témat a k ojedinělé „removské“ zasvěcenosti Bébarové by bylo žádoucí posílit její argumentaci vlastní včetně doplnění srovnávací analýzy Lásky pod kapotou.

-vedle až olbřímí a zároveň tvořivě uchopené reflexe příčin a podob rezonance Remových filmů, by stálo za to explicitně formulovat vazbu jeho autorských postupů ve vztahu k tzv. dokumentaristickým modům Billa Nicholse, které jsou doposud v práci obsažené v implicitní podobě autorčiných východisek, čímž by Bébarová umocnila teoretickou závažnost a erudovanost textu.

Navzdory uvedeným výhradám se však domnívám, že práce i v aktuální podobě představuje pozoruhodný příspěvek k soudobým tendencím slovenské a potažmo české kinematografie, jehož podnětnost pro profesionální i akademickou a praktickou i teoretickou branži spočívá v tom, že přesvědčivě zpřítomňuje étos Mira Rema jako filmaře nevšední směsí kreativity, odvahy a vůle. Běbarové text takto můžeme číst jako manifestaci toho, jít si v kontextu dobově významných témat za svým a vědět přitom jak a proč: Miro Remo jako autor filmů a zároveň společenských událostí.

Ve Zlíně